

prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău
Judecătorul: V. Chisilița
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Vascan, Vl. Clima, E. Fistican,

Î N C H E I E R E

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Dumitru Visternicean
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Popa Daniela împotriva Întreprinderii cu Capital Străin Firma „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L., cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea despăgubirii pentru absența forțată de la muncă, încasarea compensației pentru concediul nefolosit și a penalităților de întârziere, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 1 iulie 2016, Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii cu Capital Străin Firma „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L., cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea despăgubirii pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, potrivit ordinului nr. 17 din 24 martie 2010, a fost angajată în calitate de contabil – operator la Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L., începând cu 1 aprilie 2010, pentru o perioadă determinată, unde, continuitatea relațiilor de muncă, se vor materializa prin semnarea unui nou contract individual de muncă.

Astfel, Popa Daniela a afirmat că, pe parcursul activității sale, și-a îndeplinit în mod scrupulos obligațiile de serviciu, conformându-se prevederilor articolului 9 alin. (2) lit. a) din Codul muncii, ceea ce nu s-a manifestat din partea părții pârâte. În special, în urma schimbării conducerii angajatorului, au început să se observe în adresa salariatei diverse acțiuni de intimidare, de presiune, întru convingerea

acesteia de a se elibera din serviciu din propria inițiativă sau în caz contrar va fi eliberată din serviciu în alt mod.

În aceeași ordine de idei, potrivit reclamantei, la 14 aprilie 2016, prin dispoziția directorului general a Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L., i-au fost încredințate anumite obligațiuni, iar neexecutarea acestora se vor considera încălcări a disciplinei muncii. La aceeași dată, directorul societății pârâte, a emis ordinul nr. 17, privind asigurarea disciplinei muncii, în ceea ce ține de admiterea încălcării disciplinei muncii de către salariatul entității, Popa Daniela, având un caracter evaziv. Ordinul respectiv a fost adus la cunoștința reclamantei la 15 aprilie 2016, cu care aceasta nu a fost de acord și a refuzat să-l semneze.

Reclamanta a precizat că, în continuare, la 14 aprilie 2016, s-a dispus desfășurarea atestării personalului, și anume, verificarea acesteia a cunoștințelor sale funcției deținute. Așadar, conform procesului – verbal al comisiei de atestare nr. 1 din 14 aprilie 2016, s-a hotărât unanim că salariată Popa Daniela nu corespunde funcției, din cauza calificării insuficiente. Prin urmare, societatea pârâtă a concediat salariată prin ordinul nr. 18 din 15 aprilie 2016, în temeiul articolului 86 alin. (1) lit. e) din Codul muncii.

În mod corespunzător, Popa Daniela a susținut că ordinul contestat este unul ilegal, de vreme ce atestarea s-a desfășurat superficial, fără a ține cont de faptul că persoanele care au făcut parte din comisie nu au experiență în domeniul contabilității. Mai mult, în opinia acesteia, intenția angajatorului a constat în eliberarea sa a funcției cu orice preț și sub orice formă, încercându-se atribuirea legalității acțiunilor enunțate mai sus, ceea ce încalcă grav prevederile articolul 43 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și art. 5 din Codul muncii.

În continuare, reclamanta a sugerat că, în cazul în care concedierea sa a fost ilegală, urmează a fi restabilită în funcție și despăgubită pentru perioada de absență forțată de la lucru, începând cu 16 aprilie 2016, reieșind din salariul lunar care constituia 500 de euro. Totodată, în temeiul articolului 90 alin. (2) lit. c) și alin. (3) și articolului 329 alin. (1) din Codul muncii, este pasibil de a fi admisă pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei.

Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a solicitat anularea ordinului Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L. nr. 18 din 15 aprilie 2016, restabilirea în funcția de contabil – operator, începând cu 16 aprilie 2016, și încasarea de la pârât a despăgubirii pentru perioada de absență forțată de la muncă, cu reținerea din această sumă a plăților obligatorii la bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale.

În același context, reclamanta a cerut repararea prejudiciului moral în mărime de 50 000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată suportate pe parcursul judecării cauzei în cuantum de 6 000 de lei (vol. I, f. d. 88).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L. a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 44 – 47).

La termenul de judecată din 2 septembrie 2016, Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a depus o cerere de extindere a pretențiilor inițiale, solicitând suplimentar încasarea de la Î.C.S. „ZEPTER

INTERNATIONAL” S.R.L. în beneficiul reclamantei a compensației integrale a concediilor de odihnă anuale nefolosite în mărime de 37 640, 94 de lei și a penalităților de întârziere pentru reținerea compensației tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite, începând cu 17 mai 2016 și până la data adoptării unei decizii definitive, după caz. Noile pretenții au fost întemeiate pe prevederile articolului 119 alin. (1) și articolului 330 alin. (2) din Codul muncii (vol. I, f. d. 89 – 92).

Cu privire la respectivele capete de cerere, pârâtul Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L. a anexat o cerere cu înscrisuri, în care a invocat că, din totalul de 172 de zile de concediu, reclamanta a folosit 93 de zile, iar pentru 79 de zile i-a fost achitat la concediere suma de 26 349, 94 lei, confirmat de ultima (vol. I, f. d. 95 – 96).

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2016, s-a respins acțiunea ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 195, 199 – 205).

Împotriva acestui act de dispoziție, Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a declarat apel în termenul legal. În apărare, Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L. a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acesteia (vol. I, f. d. 220 - 225).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 12 aprilie 2017, a respins apelul declarat de Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, și a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2016 (vol. I, f. d. 237 – 247).

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Popa Daniela în cererea de chemare în judecată, dar și determinată de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău în hotărârea judecătorească din 21 octombrie 2016. Suplimentar, s-a reținut că apelanta, în cadrul procedurii atestării, nu a acumulat procentajul necesar de 75 % sau 10 răspunsuri corecte din 14, ceea ce a impus concluzia comisiei, potrivit căreia salariața nu corespunde funcției deținute, având o calificare insuficientă (vol. I, f. d. 241).

Instanța de apel a apreciat opinia primei instanței cu privire la respectarea de către angajator a garanțiilor în caz de încetare a contractului individual de muncă prevăzute la articolul 184 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul muncii. Mai mult, Colegiul judiciar a constatat că intimatul a emis ordinul din 14 aprilie 2016, prin care s-a dispus atestarea lucrărilor contabilității în conformitate cu procedura legală, iar la desemnarea componentei comisiei de atestare, s-a ținut cont de faptul că membrii acesteia au studii economice superioare în domeniul managementului și auditului economic (vol. I, f. d. 49 – 76, 242). De facto, însăși apelanta nu a obiectat împotriva concluziilor comisiei de atestare, nu a negat afirmațiile angajatorului referitor la faptul că nu deține cunoștințe elementare în domeniul contabilității sau precum că în alte circumstanțe sau cu alți membri ai comisiei, ar putea răspunde la întrebările acordate (vol. I, f. d. 243).

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a respins alegația apelantei cu privire la faptul că angajatorul nu i-ar fi propus o altă funcție, obligație indicată în punctul 18 lit. e) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 9 din 22 decembrie 2014. Or funcția de secretar, la care a făcut referire

apelanta, a devenit vacantă cu 2 luni înainte de concediere acesteia, dar care imediat a fost ocupată de Moscaliu Lilia (vol. I, f. d. 244). Totodată, din materialele cauzei, s-a stabilit că apelanta a beneficiat de concediu de odihnă anual de concediu conform cererilor depuse, iar pentru 79 de zile de concediu rămase, i-a fost achitat la concediere suma de 26 349, 94 lei (vol. I, f. d. 27, 116, 117, 245). În plus, în urma constatării erorii de calcul în cadrul instanței de fond, salariatei i-a fost plătită o compensație suplimentară în sumă de 2 447, 87 lei, pentru 10 zile de concediu (vol. I, f. d. 166, 245).

Din perspectivă că pretențiile principale au fost considerate neîntemeiate, instanța de apel a respins capetele de cerere subsecvente.

Pentru a soluționa această pricină, Colegiul judiciar a aplicat articolele 86 alin. (1) lit. e), 90 alin. (1) și alin. (2) lit. c), 119 alin. (1), 184 alin. (1) lit. b), alin. (2), 330 alin. (1) lit. b), 332 alin. (1 – 2) din Codul muncii.

La 4 august 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 12 aprilie 2017 (vol. I, f. d. 248).

La 10 octombrie 2017, Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 21 octombrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că instanțele judecătorești nu au elucidat faptul lipsei preavizării sale în partea desfășurării atestării. Mai mult, în viziunea acesteia, angajatorul Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L. nu s-a conformat obligațiilor prevăzute la capitolul 18 lit. e) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 9 din 22 decembrie 2014.

Popa Daniela a susținut că ordinul de concediere este unul ilegal, de vreme ce atestarea s-a desfășurat superficial, fără a ține cont de faptul că persoanele care au făcut parte din comisie nu au experiență în domeniul contabilității. În plus, intenția angajatorului a constat în eliberarea sa a funcției cu orice preț și sub orice formă, încercându-se atribuirea legalității acțiunilor enunțate mai sus, ceea ce încalcă grav prevederile articolul 43 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și art. 5 din Codul muncii.

La 4 decembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimatului Î.C.S. „ZEPTER INTERNATIONAL” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 10).

La 29 decembrie 2017, intimatul a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil (vol. II, f. d. 12 - 14).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces sau a reprezentanților acestora, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Popa Daniela, prin

intermediul avocatului Maxim Chișca, este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, se observă că mandatul nr. 1054969 din 21 februarie 2017 dovedește faptul că avocatul Maxim Chișca a fost împuternicit în mod legal să atace decizia judecătorească și să reprezinte interesele recurenteii Popa Daniela, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. I, f. d. 228) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetat și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 21 aprilie 2017 a fost expediată în adresa părților la 4 august 2017 (vol. I, f. d. 248), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. De fapt, potrivit plicului prezentat de reprezentantul recurentului, se confirmă că scrisoarea, care conținea actul contestat, a ieșit de la biroul (oficiul) poștal la 17 august 2017 (vol. II, f. d. 7).

Astfel, în lipsa unor altor înscrisuri, dar și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, instanța de judecată constată că recursul declarat de Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, la 10 octombrie 2017, este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Ab initio, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 parag. (1) din Convenție, în special de dreptul de

acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bunei-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă temeiurile de drept invocate de recurentă în motivarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei, inclusiv dacă argumentele ilegalității deciziei atacate, solicitările sau propunerile acesteia, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea de recurs.

În speță, instanța observă că recurenta Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017 în baza articolului 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 12 aprilie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 86 alin. (1) lit. e), 90 alin. (1)

și alin. (2) lit. c), 119 alin. (1), 184 alin. (1) lit. b), alin. (2), 330 alin. (1) lit. b), 332 alin. (1 – 2) din Codul muncii. De asemenea, în motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat probele pe care își întemeiază concluziile cu privire la circumstanțele din litigiu.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia atacată, rezultă în mod cert că recurenta a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat, *în special*, în partea ce vizează alegația acesteia cu privire la nerespectarea de către intimat a obligației de-ai propune un alt loc de muncă, prevăzută la punctul 18 lit. e) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 9 din 22 decembrie 2014.

Mai mult, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate pe cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017). *De facto*, recurenta nu a contestat textele de lege aplicate de instanța de apel, ci s-a mulțumit să afirme abstract că soluția acesteia este una eronată, fără a aduce vreo observație pertinentă și concludentă speței.

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurenta a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acesteia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Un raționament suplimentar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurenta a fost reprezentată de către avocatul Maxim Chișca, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, parag. 45, *Sturm v. Luxemburg*, citată mai sus, parag. 40).

În lumina celor stabilite, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație,

conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Popa Daniela, prin intermediul avocatului Maxim Chișca.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Dumitru Visternicean

Iuliana Oprea